

Arrest

nr. 130 760 van 2 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 30 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost om 13u36) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het inreisverbod (bijlage 13sexies) en van het bevel om grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIBI, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 september 2014 een beslissing tot afgifte van een

inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing wordt op 30 september 2014 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Deze eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer, [...]

*wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,
une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 23/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

La décision d'éloignement du 23/09/2014 est assortie de cette interdiction d'entrée.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene vroeg in 26.04.2010 tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en diende op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.06.2011. De stad Antwerpen liet weten dat zij betrokkene op 19.07.2011 uitnodigden om betekening te krijgen van de beslissing inzake zijn humanitaire regularisatieaanvraag, maar dat hij niet opdaagde en naliet enig bericht te geven. Op 22.09.2014 is betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. In die zin bestaat er een risico op onderduiken. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd.

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

☐ *En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que:*

☐ *1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*

☐ *2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.*

Le 26.04.2010 l'intéressé a demandé un visa pour un court séjour en Belgique. Cette demande lui a été refusée. Il est arrivé en Belgique à un moment inconnu et d'une manière inconnue et a introduit le 15.12.2009 une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 30.06.2011. La ville de Anvers a signalé à l'OE avoir convoqué l'intéressé pour prendre connaissance le 19.07.2014 de la décision concernant sa demande de régularisation. L'intéressé ne s'est jamais présenté et n'a pas donné un message. Le 22.09.2014 il a été intercepté par la police de Anvers en séjour illégal. Dans ce sens il existe un risque de fuite. Pour ces raisons, l'intéressé est soumis à une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans en vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre.[...] »

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt tevens op 23 september 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Deze beslissing wordt op 30 september 2014 aan verzoekende partij ter kennis gebracht. Deze tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de heer [...] .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig paspoort.

Artikel 74/14:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vroeg in 26.04.2010 tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en diende op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.06.2011. De stad Antwerpen liet weten dat zij betrokkene op 19.07.2011 uitnodigden om betekening te krijgen van de beslissing inzake zijn humanitaire regularisatieaanvraag, maar dat hij niet opdaagde en naliet enig bericht te geven. Op 22.09.2014 is betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article / des articles suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants :

Article 7, alinea 1 :

- ☐ 1° s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;

L'intéressé réside sur le territoire de Schengen sans passeport valable.

Article 74/14:

- ☐ article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

Le 26.04.2010 l'intéressé a demandé un visa pour un court séjour en Belgique. Cette demande lui a été refusée. Il est arrivé en Belgique à un moment inconnu et d'une manière inconnue et a introduit le 15.12.2009 une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 30.06.2011. La ville de Anvers a signalé à l'OE avoir convoqué l'intéressé pour prendre connaissance le 19.07.2014 de la décision concernant sa demande de régularisation. L'intéressé ne s'est jamais présenté et n'a pas donné un message. Le 22.09.2014 il a été intercepté par la police de Anvers en séjour illégal. Dans ce sens il existe un risque de fuite.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene vroeg in 26.04.2010 tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en diende op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.06.2011. De stad Antwerpen liet weten dat zij betrokkene op 19.07.2011 uitnodigden om betekening te krijgen van de beslissing inzake zijn humanitaire regularisatieaanvraag, maar dat hij niet opdaagde en naliet enig bericht te geven. Op 22.09.2014 is betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980 zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION :

L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2) pour le motif suivant :

L'intéressé réside sur le territoire des Etats Schengen sans visa valable. Il ne respecte pas la réglementation en vigueur.

Le 26.04.2010 l'intéressé a demandé un visa pour un court séjour en Belgique. Cette demande lui a été refusée. Il est arrivé en Belgique à un moment inconnu et d'une manière inconnue et a introduit le 15.12.2009 une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 30.06.2011. La ville de Anvers a signalé à l'OE avoir convoqué l'intéressé pour prendre connaissance le 19.07.2014 de la décision concernant sa demande de régularisation. L'intéressé ne s'est jamais présenté et n'a pas donné un message. La décision du 30.06.2011 a été notifiée à l'intéressé le 23.09.2014.

Vu que l'intéressé ne respecte manifestement pas les réglementations en vigueur, il existe un risque de fuite dans le sens de l'article artikel 74/14 §3, 1° de la loi du 15/12/1980. De ce fait, un rapatriement forcé s'impose.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene vroeg in 26.04.2010 tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en diende op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.06.2011. De stad Antwerpen liet weten dat zij betrokkene op 19.07.2011 uitnodigden om betekening te krijgen van de beslissing inzake zijn humanitaire regularisatieaanvraag, maar dat hij niet opdaagde en naliel enig bericht te geven. Op 22.09.2014 is betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Maintien

MOTIF DE LA DECISION :

La décision de maintien est prise en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé doit être détenu à cette fin :

Vu que l'intéressé ne possède aucun document d'identité, l'intéressé doit être écroué pour permettre l'octroi par ses autorités nationales d'un titre de voyage.

Le 26.04.2010 l'intéressé a demandé un visa pour un court séjour en Belgique. Cette demande lui a été refusée. Il est arrivé en Belgique à un moment inconnu et d'une manière inconnue et a introduit le 15.12.2009 une demande de séjour basé sur l'article 9bis de la loi du 15/12/1980. Cette demande a été déclarée irrecevable le 30.06.2011. La ville de Anvers a signalé à l'OE avoir convoqué l'intéressé pour prendre connaissance le 19.07.2014 de la décision concernant sa demande de régularisation. L'intéressé ne s'est jamais présenté et n'a pas donné un message. Le 22.09.2014 il a été intercepté par la police de Anvers en séjour illégal. Dans ce sens il existe un risque de fuite. [...]"

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voorzover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is en de schorsing ervan gevraagd kan worden aan de gemachtigde. Ter terechtzitting wordt hierop geen antwoord geformuleerd door de raadvrouw van verzoeker.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te

sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoeker inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13 septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen

gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.5.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.5.1.2. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 1, 11°, 7, 62, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht om gehoord te worden. Deze schendingen worden enkel onderzocht in zoverre ze betrekking hebben op het bestreden bevel.

Verzoeker uit met name kritiek op de motivering die in het bestreden bevel omtrent het risico op onderduiken wordt gegeven, reden waarom hem geen termijn van vrijwillig vertrek wordt gegeven.

De motieven luiden als volgt: “Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vroeg in 26.04.2010 tevergeefs een visum voor kort verblijf in België aan. Op niet nader bepaald tijdstip en op onbekende wijze reisde hij toch naar België en diende op 15.12.2009 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 30.06.2011. De stad Antwerpen liet weten dat zij betrokkene op 19.07.2011 uitnodigden om betekening te krijgen van de beslissing inzake zijn humanitaire regularisatieaanvraag, maar dat hij niet opdaagde en naliet enig bericht te geven. Op 22.09.2014 is betrokkene door de politie van Antwerpen aangetroffen in illegaal verblijf. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.”

Verzoeker meent dat het niet logisch is dat wordt gesteld dat hij op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende en nadien in zijn herkomstland een visumaanvraag op 26 april 2010. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou door zijn neef zijn ingediend die dezelfde naam N.S. draagt en op hetzelfde adres verbleef bij hetzelfde familielid. Hij meent dat de gemachtigde voorzichter moest zijn geweest omtrent het vaststellen van zijn identiteit en dat hij niet de kans heeft gehad om zijn standpunt uiteen te zetten waardoor het hoorrecht geschonden zou zijn.

Verzoeker beweert aldus niet dezelfde persoon te zijn die op 15 december 2009 een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gevraagd. Hij tracht dit te staven door toevoeging van een twee stukken, met name een Italiaanse verblijfskaart van de persoon met dezelfde naam N.S. en een verklaring van de heer S.A. die stelt dat de heer N.S. hem in 2009 in Antwerpen

heeft bezocht. Verzoeker maakt met deze stukken echter niet aannemelijk dat hij niet de persoon was die op 15 december 2009 een verblijfsmachtiging aanvraag. Hij toont evenmin aan dat het onmogelijk is dat hij in 2009 een verblijfsmachtiging op Belgisch grondgebied aanvraag om vervolgens in 2010 een aanvraag om een visum kort verblijf in Senegal in te dienen. Verzoeker maakt *prima facie* niet aannemelijk dat de gemachtigde op basis van onzorgvuldige feitenvinding zijn identiteit heeft vastgesteld en tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Evenmin toont verzoeker op eerste zicht aan dat hierbij artikelen 1,11° en 74/14 van de vreemdelingenwet werden miskend.

Voorts moet worden vastgesteld dat dit betoog geen afbreuk doet aan de juridische en feitelijke gronden van het bestreden bevel, met name waar in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig paspoort. Deze vaststelling wordt trouwens niet betwist noch weerlegd door verzoeker, zodat een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet op eerste zicht niet blijkt.

3.5.1.3. Daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde alvorens het bestreden bevel werd genomen, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op onzorgvuldige wijze, wegens een vergissing in identiteit, het risico op onderduiken heeft vastgesteld, maakt verzoeker op eerste zicht ook niet aannemelijk dat, mocht hij gehoord zijn geweest, de voorgehouden identiteitswissel een specifieke omstandigheid is waarmee de gemachtigde rekening had moeten houden en die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het al dan niet verlenen van een vrijwillige vertrekkertijd een andere afloop had kunnen hebben.

Een schending van artikel 41 van het Handvest blijkt *prima facie* niet.

De aangevoerde grieven zijn op eerste zicht ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

Wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. DENIES,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. MAES